

Plátek

1, 1, 1, 1, 1, 1, 1

PŘEDMĚT:
KECÁNÍ

Rok: 2019
Číslo: 3

1, 1, 1, 1, 1, 1, 1

PŘEDMĚT:
Volná hodina

Zpět do lavic!

Ve škole mnoho změn! Nový učitel u výslechu. Adaptační kurzy. Exkurze do Mikulčic. Úspěch mladších zákyň v přespoláku! Volby v parlamentu. Skauti ve škole. Módní trendy. Poradna.

Naši milí čtenáři,

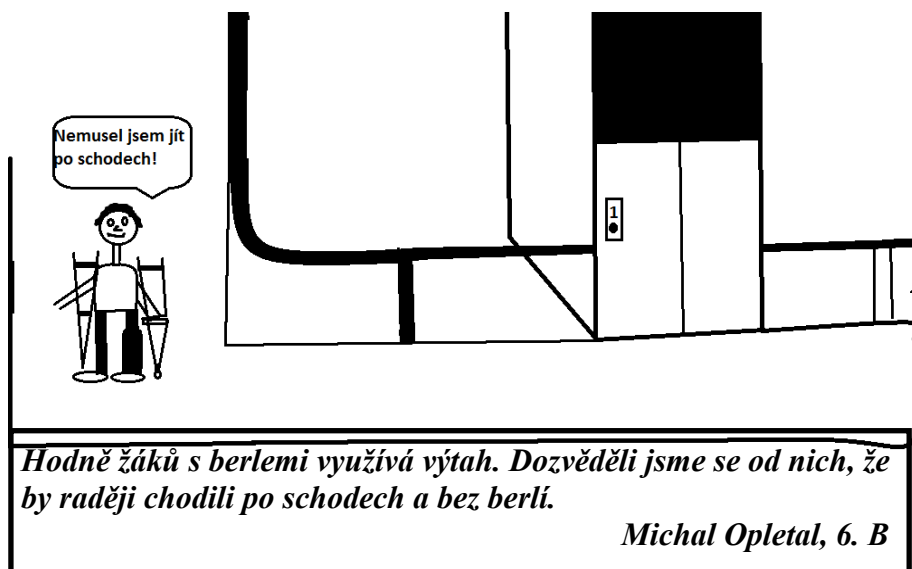
prázdniny skončily a je tu opět nový školní rok. Tenhle rok na škole je pro některé první, pro jiné poslední. Někteří se do školy těšili, zejména na své kamarády, někteří se vůbec netěšili a pro některé už je škola dlouholetá rutina.

Nejen v naší redakci, ale i ve škole došlo k pár změnám. My, redaktori, začínáme zase od začátku, protože nás opustila většina členů redakční rady (odešli studovat na střední školy). Chybí nám opět i šéfredaktor nebo šéfredaktorka. Než si někoho vybereme, nejprve se musíme poznat. Máme ale radost z toho, že budou s námi pracovat tři kluci ze šestky. Říkají, že je baví práce na počítači, třeba se dočkáme i nové grafické úpravy. Děláme vše pro to, abyste Plátek rádi četli.

A nyní ke změnám ve škole. V červnu odešel do důchodu pan ředitel Zdeněk Burýšek a na jeho místo nastoupila nová paní ředitelka Pavla Nesnídalová, kterou určitě všichni znáte, protože mnohé z vás učila nebo jste k ní chodili do pěveckého kroužku a nebo ji jen potkávali na chodbách naší školy. Rozhovor s ní připravujeme do příštího čísla. Dále se obměnil i učitelský sbor. Do důchodu nebo na jinou školu odešlo celkem pět učitelů a místo nich přišli noví. Mezi náma holkama velmi oblíbený učitel Jiří Hajdamach,

který se ale nezdá. Není to žádný andílek, ale zarytý sportovec! Všem v tělocviku dává dost zabrat. Takže bacha na něj!

Minulý rok byl plný přestavování, malování, opravování a dalších forem renovace naší školy. Sestavily jsme malý soupis toho, co se všechno změnilo. Obrovským přínosem je již plně funkční výtah na zadním schodišti. Ocení ho nejen učitelé, ale i žáci se zlomenou nohou a jejich tzv. doprovod. Takže děcka, zlomená noha už není problém! Ve druhém patře byla přebudovaná stará počítačová učebna na

moderní jazykovou a zrekonstruovaná stará počítačovka na prvním stupni. V zeměpise a ve třídě 5. B se objevily kompletně nové interaktivní tabule. Hned je na ně lépe vidět, nemyslíte? Už z druhého pololetí minulého školního roku máme tablety, které se hojně využívají jak v zeměpise, tak i v matematice. Tablety jsme si velmi oblíbili a rádi s nimi pracujeme. Novinky se objevily i v učebně dějepisu a hudebny, kam přišly nové lavice a židličky. Musíme říct, že se na nich sedí mnohem líp než na těch starých a nejsou popsané. Došlo k mnoha změnám, snad jsme na nic nezapomněly. Do nového školního roku přejeme všem žákům a učitelům hodně trpělivosti a pevné nervy.

Eliška Kyrzová a Sára Chmelová, 8. B

První zasedání

Z parlamentu

Dne 30. září proběhlo první zasedání školního parlamentu. Schůze se zúčastnila i paní ředitelka. Nejdříve jsme se představili. Paní psycholožka se zeptala, kdo už v parlamentě pracoval. Ruku zvedla asi čtvrtina přítomných. Po rychlém představení jsme si zahráli hru, ve které byla umístěna příkrývka mezi dva týmy tak, aby jejich členové na sebe neviděli. Týmy si měly vybrat jednoho svého člena. Potom se na chvíli příkrývka odstranila. Vybraný žák musel co nejrychleji říct jméno toho druhého. Kdo byl rychlejší, získal pro tým bod. Poté jsme se rozdělili na pět skupin. Každá skupina měla předvést scénku, která se týkala např. epidemie, požáru, nedostatku vody, dopravního neštěstí a povodně. Ostatní skupiny hádaly, o co v ní šlo. Když jsme scénky předvedli, vyplnili jsme menší dotazník, ve kterém jsme odpovídali na to, jak se nám hry líbily a také jak jsme spolupracovali a zda jsme se v podobné situaci už někdy ocitli.

Adam Fleischlinger, 6. C

Z parlamentu

Hry jsme hráli proto, abychom zjistili důležité informace o členech parlamentu. Kdo je jaký organizátor, kdo se ukázal jako vůdce, kdo se aktivně zapojoval atd.

Nakonec jsme se dozvěděli, že přišel dopis od afrického dítěte. Dopisy dostáváme jednou nebo dvakrát ročně, vždy s velkým časovým zpožděním. A protože máme ve škole mnoho nových lidí, uvádíme několik informací o adoptovaném chlapci. Ibrahim Al-Amin Fatuma byl adoptován naší školou v roce 2008 a dnes navštěvuje 2. ročník střední školy ve škole Three bells primary school. Žije v Nairobi (Kenya) s babičkou, zatímco maminka se snaží vydělávat. Jako dobrovolnice učí náboženství. Práci má jen příležitostně. Ibrahim má ještě jednoho sourozence. Překlada dopisu se ujala Kája Lukášová.

Dopis

Jak se máte? Doufám, že dobře. Moje rodina a já Vám posíláme vřelé pozdravy. Důvod, proč piší tento dopis, je, že Vám chci poděkovat za podporu ve studiu. Od ledna 2019, kdy jsem postoupil do vyššího ročníku, usiluji o zlepšení svého hodnocení na úroveň B minus (1,5 – velmi dobře). Nadále pokračuji ve studiu. Přeji Vám vše nejlepší a i nadále se za mě modlete. Ať Bůh žehná Vám a Vaší rodině.

Váš věrný Alamin Ibrahim

Další (už třetí) zasedání parlamentu v letošním školním roce se konalo 14. října. Měli jsme za úkol ve svých třídách zjistit, čím bychom se měli v parlamentu zabývat a jaké akce připravovat. Nápadů bylo hodně – oprava zastávky, vánoční vybíjená, výzdoba tříd, oprava altánku před vchodem do školy, veřejná WIFI, tematické nebo barevné dny („Den zdraví“ nebo „Den účesů“), navázání družby s jinou školou, pozvání do školy významné osobnosti atd. Na příští schůzi projednáme, do kterých akcí se pustíme. Na 1. listopadu jsme naplánovali „HALLOWEENSKÝ DEN“. Přijďte do školy ve vhodném kostýmu a podpořte naši akci! Vybereme nejlepší převleky a výherci dostanou diplom a sladkou odměnu.

Dalším bodem na programu byly volby. Zvolili jsme si volební komisi. Na volby dohlíželi: Tereza Jonášová, Karolína Lukášová a Stanislav Stojka. Volby byly opět dvoukolové. Dva žáci, kteří v prvním kole získali nejvíce hlasů, postoupili do druhého kola. Žák s největším počtem hlasů z druhého kola se stal předsedou parlamentu a ten druhý místopředsedou. V prvním kole měli největší počet hlasů: Adam Fleischlinger 7 hlasů, Denisa Horáková 4 hlasy, a Petra Šínová také 4 hlasy, a proto do druhého kola postoupili tři žáci. Jeden hlas byl neplatný. Ve druhém kole nejlépe dopadla Petra Šínová (11 hlasů), stala se tak předsedkyní, a na druhém místě skončila Denisa Horáková (9 hlasů). Poté se rozdělovaly menší funkce (na základě zájmu a schopností).

Zapisovatel: Karolína Lukášová

Pokladník: Václav Zouhar, Kristýna Náhlíková

Nástěnkaři: Vojtěch Vybíral, Aleš Janeček

Tiskový mluvčí: Adam Fleischlinger

Chystačí třídy:

Jakub Kazda, Vojtěch Šulc a Ondřej Jašek

Člověk pro kontakt s adoptovaným dítětem:

Karolína Zárubová

Adam Fleischlinger, 6. C

Od začátku školního roku máme ve škole na druhém stupni tři nové třídy. Do šestek nám přišli holky a kluci z okolních škol a žáci z našich pátých tříd se rozdělili. Vznikly tak nové kolektivy lidí, kteří si na sebe zvykají. Adaptační dny jim poskytly možnost poznat se i mimo školní lavice. Jak se „adaptáky“ letos vydařily? Přečtěte si v následujících článcích.

Třída 6. A

Adaptáček se konal v pondělí 9. září 2019. Ráno pršelo, a tak jsme se všichni obávali, že nám škaredé počasí znemožní lození v lanovém centru.

První vyučovací hodinu jsme se sešli ve třídě, kde jsme hráli seznamovací hry. Ve dvojicích jsme navzájem zjišťovali předem domluvené informace o svých spolužácích. Otázky se týkaly oblíbené barvy, zvířete, jídla, ale také zalib a např. sourozenců. Zajímavosti o spolužákovi jsme potom prozradili ostatním. Dále jsme si sepsali pravidla, která ve třídě a i v celé škole budeme dodržovat. Když jsme skončili s aktivitami ve třídě, šli jsme hrát hry do malé tělocvičny. Normálně by se hry hrály venku, ale jelikož jsme měli špatné podmínky, museli jsme se spokojit s malou tělocvičnou. Hráli jsme hry, u kterých je potřeba spolupráce. Když skončil dopolední program, měli jsme přestávku na oběd. Bylo nám navrženo, že bychom si mohli vymyslet pokřik a pomalovat si obličej. Oba úkoly jsme splnili. Vybrali jsme pokřik, který vymyslela Markéta Koutná.

Kolem oběda se počasí našťestí umoudřilo, dokonce vysvitlo sluníčko.

V jednu hodinu jsme vyrazili do Brna do Lanového centra Proud na Lesné. Nejdříve jsme si zkoušeli lézt na nízkých překážkách. Nasadili jsme si sedáky a přemístili se ke stěně, kde jsme se učili jistit. Vysvětlili nám, jak se u jištění máme chovat. Když nám řekli vše potřebné, pustili nás na překážky v nejvyšším patře. Naši třídu asi nejvíce bavil seskok z kůlu. Odpoledne v lanovém centru jsme zakončili pokřikem: „Do Lesné jsme přijeli, adaptáček si užili. 6. A byla tady, se vším si věděla rady!“

Když jsme se vrátili z lanového centra, zahráli jsme si vybíjenou a ugrulovali jsme si špekáčky. Potom jsme se přesunuli do školy, kde jsme všichni napjatě čekali na stezku odvahy, kterou nám připravili učitelé a při ní jim pomáhali žáci z 9. A. Po stezce jsme rozluštili šifru a dostali poklad. Za odvalu nás čekala odměna ve formě zlatých čokoládových penízků. Po stezce odvahy jsme se uložili ke spanku v malé tělocvičně, kde nám paní učitelka přečetla pohádku Zvířátka a loupežníci.

Všechny aktivity fotografovala paní psycholožka a společně s paní učitelkou Máslovou a Zárubovou nám připravily báječný program, který se všem moc líbil.

Tereza Trojanová, 6. A

Třída 6. C

Dne 11. září měla třída 6. C adaptační den. Po příchodu do školy jsme byli první dvě hodiny ve škole. Paní psycholožka, paní učitelky a pan učitel si pro nás připravili různé seznamovací hry, také jsme si vymýšleli a schvalovali pravidla chování a k tomu i tresty. A protože jsme měli štěstí, bylo krásné počasí, mohli jsme jít ven hrát různé hry. Dokonce přišly i vodní příšery.

Po obědě jsme odjeli do lanového centra do Brna. V lanovém centru jsme byli prvně na nízkých překážkách, kde jsme si vše nacvičili, a poté jsme šli na vysoké překážky. Když jsme vylezli až nahoru, tak to bylo asi 10 metrů. Byla to vážně výška! Pan učitel také vylezl nahoru a skočil na hrazdu, které se zvládl jako jediný i chytit! V lanovém centru jsme byli tak čtyři hodiny.

Když jsme se vrátili z lanového centra do školy, nachystali jsme si spaní v malé tělocvičně. Jak jsme měli všechno nachystané, mohli jsme jít na školní zahradu opékat párky. Kdo chtěl, mohl si zahrát na hřišti hry, například vybíjenou nebo fotbal. Po setmění nám u ohně pan učitel říkal různé strašidelné příběhy, například o kunštátských vraždách, které byly opravdu strašidelné! Asi kolem 20 hodiny jsme šli na stezku odvahy. Měli jsme jít každý sám, ale mohli jsme jít ve dvojicích a někteří šli i ve trojicích. Před tím, než jsme vyšli, pan učitel nahlas prohlásil: „Půjdete bez baterky!“ Asi aby to byla i větší zábava. V půlce stezky na nás vyskočila paní psychologka a řekla: „Podepište se zde vlastní krví.“ Samozřejmě že to byla jen sranda a podepisovali jsme se jen červenou fixou. V cíli na nás vybaflly paní učitelky s dětmi, co šly před námi. Po stezce jsme si vyčistili zuby a šli jsme spát. Ráno po snídani jsme museli do vyučování.

Adaptační den byl velmi povedený a moc se mi líbil, jen vyučování bylo druhý den docela náročné, protože jsem toho v noci moc nenaspala.

Klára Křenovská, 6. C

Stezka odvahy očima žáků 6. C

Začátkem nového školního roku jsem se stal žákem šesté třídy. Protože k nám přišli noví spolužáci a budou nás učit i noví učitelé, měli jsme naplánovaný adaptační den, abychom se všichni dobře poznali.

Od rána jsme měli nabitý program, který končil stezkou odvahy a spaním ve škole. Celý den byl plný zážitků, ale stezka odvahy se mi asi líbila nejvíce. Probíhala tak, že jsem kolem osmé hodiny vyrazil s kamarádem Vaškem do obory. Tam na nás čekalo překvapení v podobě cesty osvětlené svítícími náramky a svíčkami. Cestou k vodojemu jsme si s Vaškem povídali a byli zvědaví, co bude dál, když nás najednou vystrašil divný zvuk. „Psst, počkej!“ chytl jsem kamaráda vylekaně za mikinu a chvíli jsme stáli a poslouchali, odkud to jde. „Co to proboha je? Zní to, jako kdyby někdo řezal motorovkou?“ řekl Vašek a bylo na něm vidět, že se také trochu bojí. Oba jsme si představili chlapa s motorovou pilou, který čeká, až dojdeme, a půjde po nás. Rozhodovali jsme se, jestli se nevrátíme, ale překonali jsme strach a rychlým krokem pokračovali k vodojemu, kde na nás čekal zajíc, kterému jsme se měli podepsat na plakát. Tam z nás strach už opadl. Došli jsme na mýtinu, kde jsme uviděli spolužáky a mezi nimi i paní učitelku v převleku krávy. Na zvuk jsme už vůbec nemysleli a bavili se vesele se spolužáky. Paní učitelka nám dala za úkol lehnout si na zem a čekat na příchod pana učitele, na kterého jsme pak všichni vybaflí. Společně jsme se tomu zasmáli a vydali se na cestu zpátky do školy. Cestou jsme posbírali náramky i sklenice se svíčkami. Stezku odvahy jsem si skvěle užil a rád bych si ji zopakoval.

Mikuláš Živný, 6. C

Pan učitel nám ještě před začátkem stezky vyprávěl děsivé historky o kunštátském zámku. Potom jsme se postupně přesunuli na začátek stezky odvahy do lysické obory. Byla už pořádná tma. Rozhodl jsem se, že ji jako jediný ze třídy projdu celou úplně sám. Zeptal jsem se pana učitele: „Můžu jít jako první, pane učiteli?“ „Jasně, Tome!“ odpověděl. A tak jsem vyrazil. Kudy mám jít, jsem poznal podle svíček ve sklenicích, které byly umístěny podél cesty. Na některých místech visely na stromech svítící náramky a ty mi také ukazovaly cestu. Asi v polovině cesty jsem měl zastávku, podepsal jsem se na pověšenou listinu na stromě, na kterou se postupně podepsali všichni, kteří tudy ten večer prošli.

Dál jsem pokračoval za světélky a po chvíli jsem z lesa uslyšel hlasité zvuky. Bum! Prásk, prásk! Nevím, co to bylo, ale docela mě to vylekalo. Šel jsem dál a na kraji cesty jsem uviděl paní učitelky v kostýmech zajíce a medvěda a trošku jsme se navzájem polekali. Jedna paní učitelka mi řekla: „Tady je konec stezky, počkej zde, až dojdou všichni.“ Čekal jsem, až postupně došli všichni moji spolužáci a jako poslední přišel i náš pan učitel.

Tomáš Setnička, 6. C

Adaptační den byl nabitý. Nejlepší byla stezka odvahy. Všichni se báli, ale Tom byl hrdina a šel jako jediný sám, a k tomu šel první! Přežili všichni!

Vašek Knor, 6. C

Pan učitel řekl: „Je čas, abyste šli na stezku odvahy. Půjdete bez baterek a sami!“ Ale zakřičeli jsme: „Nééé!“ Tak jsme nakonec mohli jít po dvojicích. Ale já jsem šla se dvěma holkama, protože jinak by musela jít jedna sama. Bály jsme se, kde na nás kdo vybafne. To se nestalo. Měly jsme zastávku u králíčka a podepsaly jsme se vlastní krví (červenou fixou).

Veronika Alexová, 6. C

Adaptační dny

Foto-
dokumentace

 Podepisovali jsme si jmenovky. Tato se povedla!

 Obrovský zážitek
- skok na hrazdu!

 Došlo i na týmovky.

 Nezapomenout
na podpis vlastní krvi!

 Před školou po stezce odvahy
Není nás nějak málo?

Postřehy

Adaptáky v září máme za sebou, jsme bohatší o spoustu zážitků. Šestáci se navzájem seznámili a mají před sebou druhý stupeň. Budeme jim držet palce, aby ho zvládali levou zadní. Během programu celého dne, pobytu v lanovém centru, na stezce odvahy i při spaní ve škole, jsem měla také možnost žáky trochu poznat, proto bych vám je ráda představila ze svého pohledu. Jen ještě podotknu, že třídy jsou trochu upovídáné - zřejmě i proto, že jsou početnější a v každé se našlo několik vůdčích osobností.

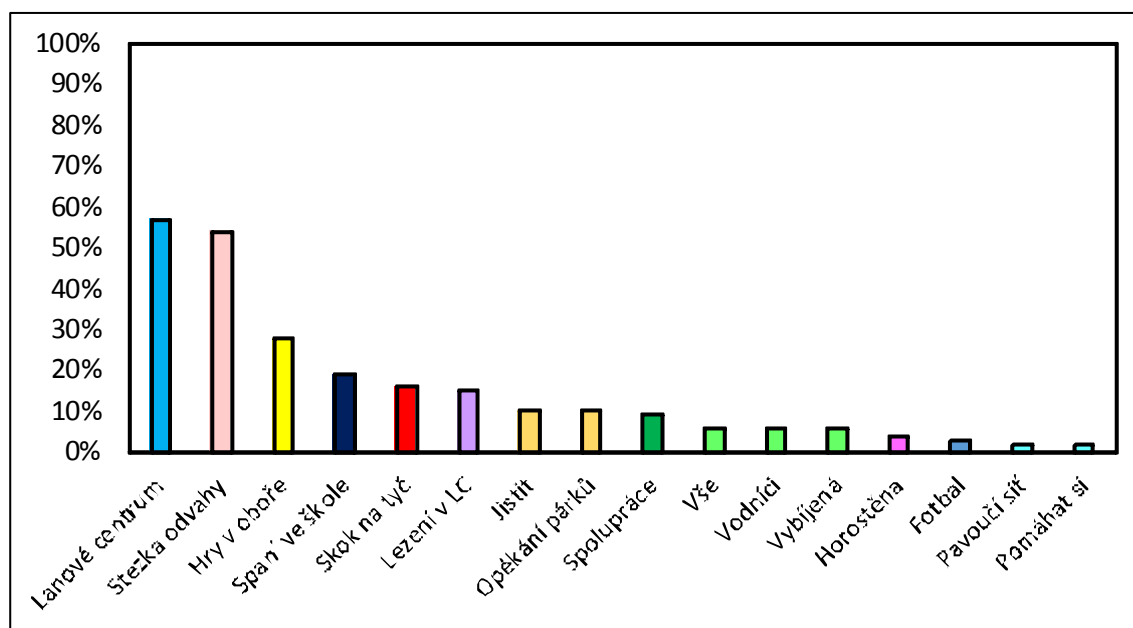
6. A je fajn třída, se kterou se dá domluvit. Žáci se projevili jako šikovní lezci, lanové centrum si užili a zaskákali si ze sloupu na hrazdu. Překvapilo mě, že holky se i ve fyzicky náročných úkolech zcela vyrovnaly klukům, možná proto, že je jich o hodně víc - kluci, máte co dělat!

6. B je třída milá, hodná. Líbilo se mi, že se k sobě žáci chovali hezky, a to i vůči těm, kteří musejí překonávat větší obtíže, a pomáhali si. Je zde pár kluků z oddílu, takže jsme si u táboráku vyslechli strašidelný příběh před stezkou odvahy a o oheň bylo skvěle postaráno.

6. C je třída hravá, dopředu ji táhnou hlavně kluci. Ti jsou sice trochu upovídání, ale zato zdatní sportovci, při prolézání lany v jedné hře se ukázali jako obětaví. Během her hodně dětí překonávalo svůj strach, ale zvládly to. Překvapilo mě, jak si děti samy přišly na účel her - jsou vnímavé - a také kolik jich ráno nesnídá.

školní psycholožka

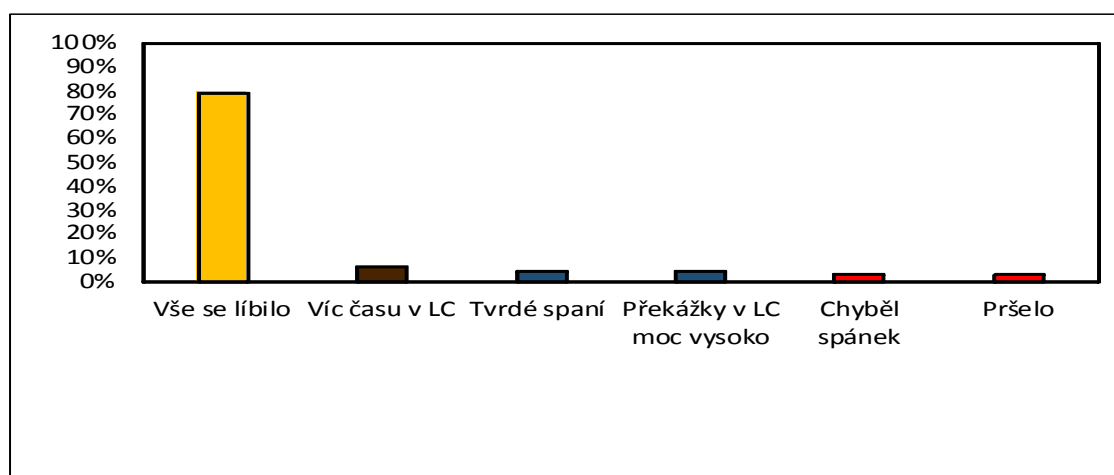
1. Co se nám na adaptáku nejvíce

L
Í
B
I
L
O
?

A co ještě? Vtipní deváťáci při stezce odvahy, chytali jsme slepici, ze začátku jsem se bála, ale teď bych jela znovu, byla to velká zábava; neučili jsme se, důvěřovali jsme ostatním, přejít po laně, překážky, překonat strach, sranda, se Šimonem byla sranda, bylo to prostě super, ale strašně rychle to uteklo; svítilí náramky na stezce, nápady ostatních, pan učitel na hrazdě, cesta autobusem.

2. Co se nám na adaptáku nelíbilo, co nám chybělo?

NE
L
Í
B
I
L
O

A co ještě? Udělalo se mně špatně a musela jsem odjet, kluci v některých situacích nespolupracovali, když jsme měli být tiše, někteří mluvili, moc hlukný autobus (hlavně kluci), styl jistění v lanovém centru (LC), týmová překážka v LC, na kterou mi chyběla špetka odvahy, v LC dlouhé vysvětlování, co máme dělat, a ztratili jsme hodně času na šplhání, chyběla rodina a zvířátka, když jsme chtěli spát, někteří mluvili-smrkali-šustili spacáky; dlouhé čekání na kontrolu v LC, některé překážky nebyly nejlépe vysvětleny, prošlé křupky, kratší stezka odvahy, jinak super, byl jsem nemocný, přejít do malé tělocvičny a pustit si film; zapomněl jsem si pítí.

Projekt „PolyGram“ - Podpora polytechnického vzdělávání, matematické a čtenářské gramotnosti

V pátek 20. září jsem se spolužáky z devátého ročníku vyrazila na výukový den ve Střední škole André Citroëna v Boskovicih. Byli jsme rozděleni do tří bloků. Já jsem společně s pár lidmi, převážně z 9. C, byla v bloku, který začínal v učebně VT (výpočetní techniky). Zde jsme si vyzkoušeli laserovou zbraň. Byla skoro jako opravdová, jen neměla zpětný ráz. Poté jsme se učili programovat raketku. Původně bylo v plánu hrát Minecraft, ale objevily se problémy. Od počítačů jsme se přesunuli rovnou do jídelny na svačinu, která mi velice (stejně jako oběd) chutnala.

Po jídle nás dovedli do učebny pro budoucí elektrikáře. Zde jsme se učili zapojit menší elektrický obvod a rozsvítit žárovku. Musím se přiznat, že ze mě elektrikář nebude. Z této učebny jsme šli rovnou do dílen, ve kterých jsme si vyrobili svíček. Myslím, že se nám všem moc povedl a pan učitel nás navedl správně, jak bychom ho měli zhotovit. Z dílen náš den na střední škole směřoval do jídelny na oběd a pak autobusem domů. Já autobusem zpět nejela, jelikož jsem zůstávala v Boskovicih. Na střední škole André Citroëna se mi líbilo a uvažuji o podání přihlášky na obor „Bezpečnostně právní činnost“.

Denisa Horáková, 9. C

Přibližně v osm hodin jsme odjžděli autobusem od školy. Byl jsem ve skupině s Denisou. S tím, jak den vylíčila, souhlasím, pouze bych upřesnil naši práci v elektrolaboratoři. Zde jsme mluvili o nejlepších vodičích proudu, o izolantech (nevodičích) a nebo zapojovali několik obvodů. U některých obvodů jsme měřili proud nebo napětí. Výukový den byl velmi dobře zorganizovaný a velmi se mi líbil.

Vojtěch Nekouš, 9. C

Dějepisná exkurze

V pátek 27. září jsme jeli na dějepisnou exkurzi do Mikulčic. Jeli jsme objednaným autobusem s paní učitelkou Čumovou a Zemánkovou. Paní učitelka Čumová nám po cestě vyprávěla o Velkomoravské říši, z které se právě v Mikulčicích dochovalo nejvíce památek a staveb. Po příjezdu do Mikulčic jsme šli na kratší procházku. Viděli jsme pozůstatky různých typů kostelů, kterých bylo dohromady dvanáct.

Poté nás paní učitelka rozdělila na dvě skupiny, jedna skupina šla s paní průvodkyní a druhá s paní, která nám povyprávěla, jak se oblekali lidé v tom období. Také jsme si to

oblečení mohli vyzkoušet.

Celý výlet se mi moc líbil.

Dominika Horáčková, 7. C

Dějepisná exkurze

Mohli jsme vidět oblečení šlechty - urozeného pána, jeho ženy a jejich dětí, ale i oblečení těch poddaných - muže, ženy a dítěte. Následně jsme se vrátili do vestibulu. Tam jsme si rozdali tablety a zkoušeli jsme si poskládat oblečení lidí z různých urozených rodin. Potom si paní průvodkyně vybrala dva z nás a vyzkoušela na nich dobové oblečení. Paní průvodkyně se s námi rozloučila a dali jsme si přestávku na oběd. Výlet jsem si moc užila a budu na něj dlouho vzpomínat.

Aneta Šafránková, 7. C

Pak začala malá ukázka tehdejší bitvy. Po ní jsme zjistili, že v té době byly častější zbraní sekery než meče. Meč byl znakem velmože. Poté proběhla velice zajímavá prohlídka dobového oblečení. Víme, jakou výstroj a výzbroj měli tehdejší vojáci. Expedici jsem si velice užil. Nejvíc mě zaujala právě ta bitva.

Václav Doležel, 7. C

Další část našeho programu byla podle mě záživnější. Vydali jsme se totiž do další budovy, kde byly vykopané hroby a v nich kostry žen, mužů a dětí. Uprostřed té budovy se nacházel hrob a v něm kostra a meč. Když měl někdo v hrobě meč, znamenalo to, že je vysokého postavení. V Mikulčicích se našlo celkem sedmáct mečů. Také tam byla výstava předmětů, které se v hrobech našly. Dál jsme pokračovali do promítací místnosti, kde jsme si ukazovali zbraně, které užívali. Nejčastější zbraní byla sekera - bradatiče. Potom jsme hráli hry a stříleli z luku. Ti, kteří chtěli, mohli jít i na rozhlednu.

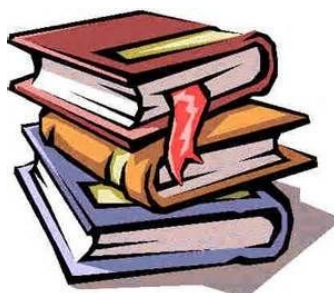
Počasí nám celý den přálo. Do Mikulčic bych jel klidně znovu.

Kryštof Jízdný, 7. C

Až jsme si vše prohlédli, šli jsme ven. Tam byla vysoká rozhledna. Ti, co se nebojí výšek, chtěli jít nahoru. Asi polovina z nás šla na rozhlednu a druhá půlka si vybrala střelbu z luku. Jak jsme se pustili do střelby, všimli jsme si, jak už spolužáci stoupají na vrchol rozhledny a mávají na nás. Po prohlídce okolí z rozhledny si někteří zahráli hru jménem Špalíčková. („Drevenik“) Ve hře šlo o to, že jsme museli špalíkem shodit protivníkovy vojáků a nakonec i generála. Tato hra některé z nás pobavila. Jiní šli střílet s většími luky. Mě střílení bavilo, takže jsem si šla taky ještě zastřílet. Byl to moc užitečný den.

Veronika Švábová, 7. C

Měsíc čtení

S naší třídou jsme byli v lysické knihovně. Knihovnu už znám, chodil jsem tam se školkou. Mám i vlastní čtenářský průkaz. Se školou ale návštěva knihovny byla ještě lepší, protože nám paní knihovnice vyprávěla o knihách a knihovně. Moc se mi to líbilo.

Adam Ryzý, 2. A

Ve čtvrtek 26. září se žáci z naší třídy a ze třídy 5. B vydali do obory Holedná v Brně Kohoutovicích.

Když jsme přijížděli na místo, za plotem jsme uviděli daňka. Jak jsme vystoupili z autobusu, vešli jsme do obory, kde pobíhaly dvě malé veverky. Poté si nás převzaly tři paní, které to tam měly na starosti, a mohli jsme začít bádat. První úkol byl pozorovat krajinu. Za splnění úkolů jsme dostávali žetonky. Šli jsme svačit k malému rybníčku. Tam nás to bavilo nejvíce! Lovili jsme z něj vodní živočichy, pozorovali přírodu a plnili úkoly. A nakonec jsme pozorovali divoká prasata. Pak jsme se rozloučili, nasedli jsme do autobusu a odjeli zpět do Lysic. Moc jsme si to všichni užili.

Za žáky z 5. A sepsaly Simona Halečková a Lenka Straková.

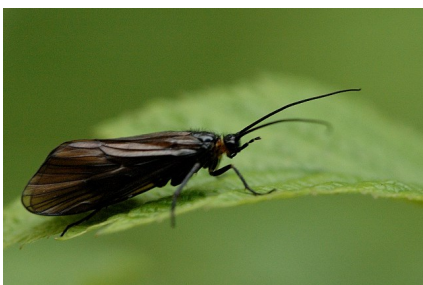
Pijavice vytažená z rybníčku

Pozorujeme pod lupou ulovené živočichy.

Pozorovali jsme různé druhy zvířat: veverky, daňky, strakapoudy, sojky, divoká prasata, ... Od daňků jsme byli vzdáleni pět metrů. Hledali jsme kaštiny, po slepu jsme poznávali druhy stromů, skládali jsme věty. Na stonožku jsme se dívali pod mikroskopem. Taky jsme si zahráli na babu a hry na hřišti. Maximum žetonů bylo 13 a skoro všechny skupiny získaly stejný počet. Z žetonů jsme poskládali tajenku: OBORA, DIVOČINA. Byl to nádherný výlet.

Tom Kotek, Tom Horáček, Petr Just, Martin Tesař a Tádeáš Kala z 5. A

Návštěva Lipky

Dne 7. října navštívili žáci z 2. A brněnské vzdělávací centrum Lipka.

V Lipce jsme se rozdělili na dvě skupiny. My jsme měli paní učitelku Peťu. Povídali jsme si o životě chrostíka. Hráli jsme si na larvičky, ukazovali nám obrázky a vyráběli jsme si chrostíky. Pak jsme dělali pokusy. Dívali jsme se, co žije ve vodě. Viděli jsme mládě vážky a komára. Nakonec jsme si hráli ve velkém mraveništi pro děti. Moc se mi tam líbilo.

Amálka Matějková, 2. A

Slunečnice topinambur

V okolí naší školy roste množství zajímavých rostlin. Při cestě do školy nebo ze školy, prostě při procházce oborou vás třeba zaujaly svítivě žluté květy, které patří rostlině zvané slunečnice topinambur, zkráceně topinambury. Vžil se i lidový název židovské brambory. Je to bylina z čeledi hvězdnicovitých. Jedná se o nepůvodní druh květeny v České republice. Slunečnice topinambur pochází ze Severní Ameriky. V České republice se vyskytuje v nižších teplejších polohách. Do Evropy byly topinambury dovezeny v 16. století z Mexika nebo z Brazílie.

Slunečnice topinambur je morfologicky podobná slunečnici roční, ale květenství jsou drobnější, dosahující průměru až 10 cm. Lodyha dorůstá výšky 1 – 3 m a v horní části se větví. Je obrostlá až 1 mm dlouhými chloupky. Listy jsou na spodní části lodyhy vstřícné, na vrcholu rostliny spíše střídavé. Protáhlé hlízy se zvrásněným povrchem a tenkou slupkou jsou pevně přirostlé ke stolonům (podzemním výhonkům), což je jednou z hlavních příčin, proč je pěstována pouze omezeně. Po vytvoření hlíz získává rostlina značnou obrůstací schopnost. Výnos z 1 m² je 4–7 kg

hlíz.

Můžete tuto rostlinu mít i ve své zahradě. Ale pozor! Velmi rychle se rozrůstá a jen těžko se jí zbavíte.

Není jenom na okrasu, je také léčivá. Její hlíza obsahuje vitamíny A, B1, B2, C a D. Syrová hlíza chutná mírně oříškově. (Nemohu posoudit, nezkoušela jsem je jíst.) Je vhodná pro diabetiky, neobsahuje škrob.

Rostlina hojně kvetla i letos na podzim za tenisovým kurtem a zkrášlovala přírodu. Pokud jste si jí nevšimli, určitě tam vykvete i příští rok.

Místo určitě poznáte!

Štěpánka Fialová, 8. C

Móda

Móda teenagerů:

U teenagerů v naší škole převládají mikiny nebo džíny. Většina dívek nosí kalhoty ohrnuté nad kotníky. Tento trend se zde objevil již minulý rok a stále se tu drží. Zatímco vloni se nejvíce nosily crocsy, letos budou pantofle.

Přijde mi dost nefér, že kdo chce být dnes in, musí vlastnit něco značkového. Toto platí nejen na naší škole, ale i všude jinde. Holky svoje outfity řeší rozhodně více než kluci.

Pan učitel Hajdamach si o módě mladých na škole myslí následující: „Když jsem byl v Brně na praxi, spousta dětí nosila hlavně domácí oblečení jako například tepláky. Tady v Lysicích to není až tak strašné.“

Jak být in?

1. Noste pásky.
2. Tričko zastrkujte do kalhot. U svetru nebo mikiny zastrčte do kalhot pouze jejich přední část. Zadní nechejte volně přes kalhoty. Outfit tak bude vypadat elegantněji a ležerněji.
3. Ale hlavně noste to, v čem se cítíte pohodlně. Nikomu není příjemné sedět celý den v lavici v obtaženém tričku nebo těsných kalhotách.

Hana Zimulová, 8. C

Zeptali jsme se v šestých třídách, jestli by nám chtěl někdo říct, jak se mu v novém kolektivu a nebo v nové škole líbí. Několik ochotných žáků se našlo. Tady jsou jejich postřehy.

Ze začátku jsme se musely seznámit s žáky, kteří přišli z okolních škol. Ale i tak jsme někoho už znaly, např. z aerobiku. Nejdříve se zdálo, že se nikdy neseznámíme, ale můžeme říct, že jsme se už před adaptákem s ostatními ze třídy dobře znaly. To vůbec nevadilo. Adapták byl super. Nejlepší bylo lanové centrum a stezka odvahy.

V nové třídě se nám moc líbí, protože je hodně kamarádká a pomáháme si. Teda aspoň většina. Máme i společné zájmy. Moc rádi hrajeme vybíjenou, kterou jsme si zahráli i na adaptáku. Se třídou je sranda a i někteří učitelé jsou vtipní. Ve třídě se nám líbí.

Markéta Koutná a Monika Mynářová, 6. A

Skoro všem se v naší třídě 6. B líbí. Do naší třídy přišly děti z Drnovic, Olešnice a Kunštátu. Naše třída je nejlepší, protože je zde spolupráce, důvěra a kolektiv. Všichni si důvěřujeme a pracujeme jako jeden tým.

Veronika Houdková, 6. B

S naší třídou jsem velmi spokojená, máme super třídu a ještě máme super pana třídního. Hned, jak jsem se dozvěděla, že jsem v 6. C, byla jsem moc ráda. Jsem tam společně s mojí nejlepší kamarádkou. V seznamování mi hodně pomohl adaptační kurz, který jsme si všichni moc užili. Přijde mi, že si se třídou docela rozumím. Jasně, že se najde někdo, koho nemám moc v oblibě, ale i tak jsem ráda, že jsem v této třídě. Jak jsem přecházela na druhý stupeň, bála jsem se, že to bude těžké, ale zatím ještě jenom opakuju-me.

Klára Křenovská, 6. C

Do této školy jsem přestoupila ze sebranické školy a oproti Sebranicím je to tady SUPER. Mám tu spoustu kamarádů a líbí se mi to tu, a dokonce jsme měli ADAPTAČNÍ KURZ, který mi pomohl v seznamování. Mám moc ráda své spolužáky i pány a paní učitelky. Jsem moc ráda, že každou minutu ve škole mohu strávit s nimi. Jsou mi oporou a je s nimi velká zábava. Miluju vaření. Holky v našem týmu jsou úžasné. Takže jsem nemohla dopadnout lépe.

Veronika Rychetská, 6. C

Hledali jsme i šestáky, kteří nejsou ve třídě spokojeni. Marně! Je možné, že se jim nechtělo napsat příspěvek do časopisu, ale to už je jejich problém.

Přejeme žákům v nově vzniklých třídách hodně super zážitků, skvělé kamarády a pohodu jako na obrázku, která na nás dýchne při pohledu na práci Veroniky Rychetské ze 6. C.

Víš, co dělat?

Naše škola si často zve odborníky na šikanu, kyberšikanu, drogovou prevenci... Ale nikdy jsem nezažila, aby k nám přijel někdo s přednáškou o tom, jak bychom se měli zachovat při setkání s násilníkem nebo úchylem. Proto bych vám o tom chtěla ze své vlastní zkušenosti něco říct.

Byl to vcelku normální den. Brácha byl nemocný, tak jsem jela autobusem sama. Čekala jsem na zastávce. Nikdo tu nebyl, až na pár středoškoláků o kus dál. Nudila jsem se, tak jsem projížděla mobilem a snažila se přečkat to utrpení jménem „čekání na bus“. Když tu najednou se přede mnou objevil asi padesátiletý chlap. Celý zarostlý a neupravený. Měl s sebou kolo. Myslela jsem, že se mě chce zeptat, kdy jede nějaký autobus, ale dost nemile mě překvapil. „Nechtěla bys mně s něčím pomoci?“ Už z jeho vzhledu a divného chování jsem usoudila, že je to nějaký násilník, co mě chce někam odvést a zmlátit. Nebo ještě něco horšího... Řekla jsem tedy: „Ne!“ Zkusil to ještě jednou a já opět odmítla. Mile se usmál a řekl, že tedy možná někdy jindy. Pak konečně odešel a mně spadl kámen ze srdce! Byla jsem i přesto celý den vyděšená a nevěděla jsem co dělat.

A tím se dostávám i k tomu hlavnímu – jak se zachovat při setkání s „podivínem“. Zeptala jsem se naší paní psychologičky a ta mi poradila:

1. Snažit se nevyhledávat riziková místa – to znamená, že cíleně nechodit třeba na opuštěnou zastávku.
2. Když se bojíte a je poblíž obchod, obecní úřad (místo, kde předpokládáte, že budou lidi), schovejte se tam.
3. Pokud k setkání dojde, nebuďte agresivní. V klidu odpovídejte, jestli se dotyčný bude na něco ptát, a když tak dělejte, že třeba musíte zavolat tátovi, který je poblíž – prostě si něco vymyslete. Osoba se může leknout a odejít.
4. Když vás někdo bude sledovat, udržujte si od něj odstup. Jen pokud to bude opravdu nutné, nachystejte si nějaký plán – vytáhněte klíče jako zbraň, nachystejte se na útěk a podobně.
5. A poslední velmi důležitá rada – když vás někdo přepadne, volejte: „Hoří!“ Na volání o pomoc totiž někteří nereagují.

Kdo je to šprt?

Saxana se vrací

Ve třídě se občas ozve: „Ty seš ale šprt!“ nebo „Šprte!“ Ale co to slovo vůbec znamená? Já si myslím, že je to člověk, který se hodně učí, a když něco zapomene, je z toho úplně vyklepaný. Je samozřejmé, že když se někdo dobře učí, je to správné. Ale šprta si představuji tak, že musí mít vše úplně dokonalé a stále se učí a jen učí, ať už mu to učení jde nebo nejde. Všechno se chce našprtát nazpaměť i učivo, kterému vůbec nerozumí. Každopádně slovo šprt patří ke slovům hanlivým.

Já nejsem úplně jedničkářka, jak by si někdo z článku mohl myslet, ale škola a učení mně přece jenom jde. Dostávám hodně jedniček, ale občas schytám i nějakou tu špatnou známku. A tady to začíná. Stačí dostat jen dobrou známku třeba z testu a někdo se potom zeptá: „Cos dostala?“ Odpovím: „Jedničku.“ „Šprte!“ Občas mně to přece jen trochu vadí. Myslím si dokonce, že to vadí všem. Zvláštní je, že to říkají jen ti, kteří mají známku špatnou. Že by to byla závist? A kvůli ní by chtěli ublížit druhému?

No, kvůli nějakému idiotovi si nenechám dávat pětky. A to, že se musím někdy něco taky našprtát, je pravda. Hodně úspěchů v novém školním roce vám přeje

vaše nová a tajemná Saxana.

P. S.: Pište. Pokusím se poradit všem. Dopisy odevzdejte někomu z redakční rady a on mně je předá.

Začal nový školní rok a do školy přišli noví učitelé a žáci. Já se rozhodla udělat rozhovor s novým panem učitelem Hajdamachem. Pan učitel se celým jménem jmenuje Jiří Hajdamach.

Zajímalo by mě, a nejen mě, ale i naše čtenáře, kde bydlíte.

V Ráječku.

Kolik je Vám let?

25

Jaká je Vaše oblíbená barva?

Tmavě zelená.

Jaké skupiny posloucháte?

Poslouchám rock a metal. Má oblíbená skupina je Polaris.

Co učíte za předměty?

Na naší škole učím tělesnou výchovu, zeměpis a informatiku.

Proč jste se rozhodl studovat tyto předměty?

Tělesnou výchovu jsem se rozhodl studovat proto, že jsem chtěl jít na sportovní školu a tam byl obor učitel tělocviku. K tělocviku jsem si zvolil zeměpis, protože mně přišel nejzajímavější.

Proč učíte u nás ve škole? Jak jste se dostal do lysické školy?

Dostal jsem nabídky na práci ze dvou škol, z Lysic a z Blanska. Rozhodl jsem se pro lysickou školu, protože má lepší vybavenost a pan ředitel mi slíbil hodně dětí. (Smích!)

Čím jste chtěl být jako malý?

Už si přesně nepamatuji, čím jsem chtěl být, ale bylo toho dost, např. sportovec.

Oblíbený sport?

Můj oblíbený sport je asi atletika.

Věnoval jste se nějakému sportu závodně?

Začal jsem s fotbalem, pak jsem přešel na triatlon, u kterého jsem vydržel do teď. Nejlepší mé umístění bylo 8. místo v České republice.

(Poznámka autora: Triatlon je závod pro jednotlivce, který se skládá ze tří částí - plavání, jízda na kole a běh. Dočetla jsem se, že je nutné je absolvovat ve stanoveném pořadí v těsném sledu.)

Moje poslední otázka je, jaký je Váš životní cíl?

Chci, aby mě práce bavila a chodil jsem domů šťastný, a ne naštvaný.

Při rozhovoru jsme se smáli a jsem ráda, že jsem tento rozhovor mohla udělat zrovna já. Děkuji panu učiteli za jeho čas a přeji mu, aby se mu na naší škole dobře učilo. Určitě už poznal, že jsme tady samé hodně děti.

Petra Šínová, 8. C

Zemřel zpěvák Karel Gott

Byl to zpěvák s překrásným hlasem. Byl velmi pracovitý a svým talentem předával radost několika generacím lidí. Moje babička Karla Gotta měla ráda jako zpěváka, a hlavně jako hodného a milého člověka. V pátek 11. října 2019 se konalo rozloučení s Karlem Gottem v Praze na Žofíně. Naše rodina i s babičkou se v pátek brzy ráno vypravila do Prahy. Jeli jsem rychlíkem ze Skalice nad Svitavou, po Praze jsme jezdili metrem a tramvají. Po tří hodinovém čekání jsme položili kytice a poklonili se před Mistrovou rakví, která byla vystavená v sále na Žofíně. Byl to pro nás obrovský zážitek, mnoho lidí plakalo, já jsem taky měla slzy v očích. Jsem přesvědčena o tom, že si každý rád poslechne nějakou tu jeho písničku.

Erika Grznárová

Přespolní běh

Dne 30. září 2019 se vybrané žákyně ze 6. a 7. ročníku zúčastnily okresního finále v přespolním běhu v Blansku.

Od doby, co jsme tam přijely, dopadla na nás nervozita, ale zároveň jsme se těšily. Pořád jsme se navzájem povzbuzovaly a říkaly si, jak jsme nejlepší a že to určitě vyhraje. Běhaly jsme na fotbalovém hřišti. Závody nám rychle utekly. Dozvěděly jsme se, že nejlepší holčička z našeho týmu se umístila na skvělém druhém místě, což byla pro všechny obrovská bomba. Byla to Edita Setničková ze 7. B.

Při vyhlášení výsledků jsme nemohly uvěřit vlastním uším. Vyhlášovali 1. místo a říkali naše jména: Edita Setničková, Dorota Smutná, Veronika Švábová, Nicol Michalíková, Natálie Procházková. Rádostí jsme málem pukly.

A protože jsme postoupily, jely jsme na krajské finále, tentokrát do Hodonína. Cesta na soutěž nebyla nic moc. Jely jsme zvláštním autobusem, který objížděl celý okres něco málo přes dvě hodiny, což nás vůbec nebavilo.

Soutěž probíhala podobně jak v Blansku, akorát se změnil terén, místo fotbalového hřiště byly lesní cesty. Také se zvětšila konkurence, ale to nás nezastrašilo. Poznaly jsme se tam s holkama z našeho okresu, které soutěžily za starší žákyně. A s nimi jsme shodně obsadily krásná 2. místa, ale samozřejmě v různých kategoriích. Byly jsme na sebe moc pyšné.

Hodně jsme si to užily a děkujeme moc paní učitelce Požárové, že nás celou dobu doprovázela a podporovala. Doufám, že si tento zážitek zopakujeme i v příštím roce.

Natálie Procházková, 7. A

Náš oblíbený sport

Ve čtvrtek 10. října proběhl na stadionu v Tasovicích na Znojemsku meziokresní fotbalový turnaj žáků narozených v roce 2007 a 2008. Za okres Blansko byli nominováni i čtyři žáci z lysické školy.

Jeli jsme tam autobusem a nabrali jsme ještě spoluhráče z Kunštátu a Blanska. Trenéři nás rozdělili podle roku narození.

Fotbalisté narození v roce 2008 odehráli tři zápasy. Mezi nimi i já. Proti Vyškovu jsme vyhráli vysoko 8 : 0, proti Znojmu 6 : 1, ale s hráči z Brna – venkova jsme jen remízovali (2 : 2), tím jsme si zajistili postup do velkého finále.

Hrál jsem za žáky narozené v roce 2007. První zápas jsme vyhráli 3 : 2. Byl to těžký soupeř, ale i přesto jsme Vyškov porazili. Druhý zápas se Znojmem jsme taky vyhráli, dokonce 4 : 1. A poslední zápas proti výběru z Brna jsme vyhráli 4 : 2. A protože to byl náš poslední zápas, moc už jsme nemohli. Byli jsme moc unavení. Z tohoto soupeře jsme měli největší strach, protože jsme s ním pokaždé prohráli. Z výhry jsme byli strašně šťastní. A tak jsme nakonec postoupili do finále, které se bude hrát až na jaře.

Tomáš Setnička a Matěj Ščučka, 6. C

Už jsme tu rok

Už rok skautský oddíl Corleonis působí v Lysicích. Za tu dobu jsme tu zažili mnoho (například: zapojili jsme se do celorepublikové akce „Uklidíme Česko“, oslavili jsme svátek sv. Jiří, zapojili jsme se do oslav 100 let skautingu v Boskovicích atd.). Na začátku školního roku jsme hledali nové členy mezi žáky čtvrtých a pátých tříd. Mezi nás přišlo šest kluků a jedna holka. Oddíl máme rozdělený na tři družiny, jednu holčičí a dvě klučičí. Na první družinové schůzce orlů proběhlo seznámení se a výběr jména družiny. Doufám v další dobrý vývoj nově vzniklé družiny.

Družina Kamzíků - počet členů: 13

Družina Soviček - počet členů: 8

Družina Orlů - počet členů: 6

Karel Příbyl, 6. B

Mezinárodní znak skautů

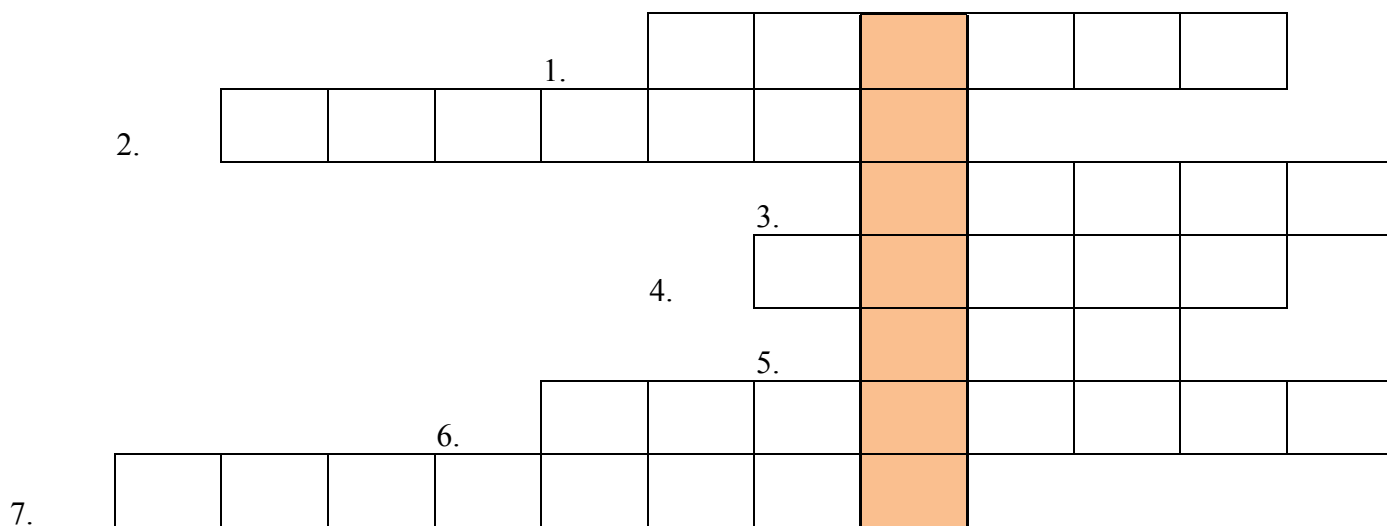

Křížovka o ceny

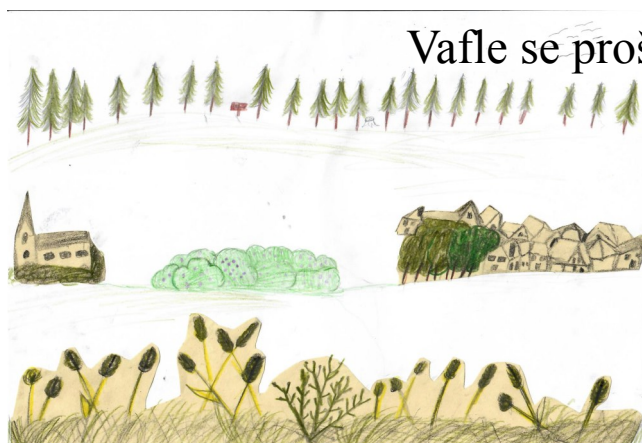
Ahoj čtenáři,

i v tomto školním roce jsme si pro vás připravily křížovku. V tajence se skrývá slovo, které souvisí s podzimem. V každém čísle Plátku najdete křížovku. Za její vyluštění můžete vyhrát ceny, které pro vás budeme pořizovat. Znění z tajenky nám odevzdejte ještě v den vydání časopisu první velkou přestávkou u busty Komenského. Výhry obdržíte druhou velkou přestávkou.

Lucie Dufková a Šárka Zimulová, 7. C

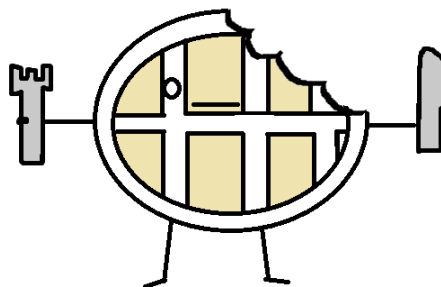

1. Jaké je nyní roční období?
2. K čemu nám mohou posloužit dýně? Na ...
3. Z čeho se dělá čaj? Trháme to na podzim.
4. Co padá na podzim ze stromů?
5. Co pijeme, když nám je zima?
6. Jak se nazývají akce pořádané na podzim při větrném počasí?
7. Která plodina se vybírá na podzim na polích?

Vafle se prošla po Drnovicích

Řikal někdo waffle?

Obrázek Veroniky Alexové, 6. C

Adam Fleischlinger, 6. C

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 25. 10. 2019 nákladem 60 kusů.

Redaktoři jsou podepsáni pod svými články. Grafická úprava: Adam Fleischlinger, Michal Opletal a Karel Příbyl, korektorka: Sára Chmelová a Eliška Kyrzová.